

Ja kao zvončar

Kad sam bila mala bojala sam se zvončara. Nikada mi nije bilo jasno zašto tako bez razloga urlaju i zašto se krevelje.

Moja se obitelj svake godine sprema za povorku. Oni su zvončari. Ja nikada nisam voljela ići s njima, iako pomažem mami da se spremi. Svaki put isto. Oblači na sebe staru bijelu košulju i teško čupavo krzno. Na glavu stavlja veliku kacigu s dva roga, a kao remen stavlja velika zvona boje zlata.

Ove godine i ja idem na povorku. Moram biti zvončar.

I tako je stigao i taj dan. Probudila sam se rano ujutro. Mama i tata već su se spremali. Mama mi je ispričala da se tim urlanjem i kreveljenjem tjeraju zli duhovi. Tako se barem prije vjerovalo.

Krenula sam u sobu, tamo me na krevetu dočekala moja stara bijela košulja, teška kaciga s velikim rogovima, čupavo bijelo krzno i remen sa zvonima. Obukla sam te silne stvari na sebe.

Stigli smo na pripremu za nastup. Bilo mi je grozno, sve me svrbilo od krzna, a bilo mi je teško sve to nositi na sebi.

Na kraju je bilo jako zabavno kreveljiti se i družiti s ostalim zvončarima, koji su ulijevali nekakvo poštovanje samom svojom pojavom.

Od tog dana u povorku idem kao ponosni zvončar.

Lucija K., 13 godina
OŠ Bogumila Tonija
Samobor
mentor: Ivana Golić